

VÄIKE
NICOLAS

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

VÄIKE NICOLAS

Prantsuse keelest tõlkinud Helle Michelson

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:
René Goscinny, Jean-Jacques Sempé
Le Petit Nicolas
Denoël, 1960

Toimetanud Priit Põhjala
Kujundanud Liis Karu

© 2013 IMAV Éditions / Goscinny – Sempé

„Väike Nicolas” on René Goscinny ja Jean-Jacques Sempé looming. Kõik sellega seotud õigused kuuluvad IMAV Éditionsile. Le Petit Nicolas® on registreeritud kaubamärk. Kõik sellega seotud õigused on reserveeritud ning selle reprodutseerimine ja imiteerimine on keelatud.

Le Petit Nicolas®
www.petitnicolas.com
www.facebook.com/Lepetitnicolas/

Tõlge eesti keelde © Helle Michelson ja Tänapäev, 2017

Trükitud AS-i Printon trükikojas
ISBN 978-9949-85-235-2

SISUKORD

Kallis mälestus	8
Kauboid	17
Puljong	26
Jalgpall	34
Meil käis inspektor	42
Rex	50
Džodžo	58
Äge lillekimp	66
Päevikud	75
Louisette	83
Harjutatakse ministri vastuvõttu	91
Ma suitsetan	97
Pöialpoiss	106
Jalgratas	114
Ma olen haige	122
Sai kangesti naerda	130
Ma külastan Agnani	138
Härra Bordenave ei armasta päikest	146
Mina lähen kodunt minema	154
Gosciny ja Sempé räägivad	
„Väikese Nicolas” loomisest	164
René Gosciny	175
Jean-Jacques Sempé	178

NICOLAS

„See on äge!”

CLOTAIRE

„See on klassis viimane. Kui õpetaja teda küsib, jääb ta alati vahetunniks klassi.”

ALCESTE

„See on mu parim sõber, paks poiss, kes sööb kogu aeg.”

AONAN

„See on klassis esimene ja õpetaja pailaps, meie teda eriti ei armasta.”

GEOFFROY

„Ta isa on väga rikas ja ostab talle kõik, mida ta tahab.”

JOACHIM

„Ta armastab väga kuulimängu. Ja peab ütleva, et ta mängib jube hästi; sihhib ja ping! saab peaaegu alati pihta.”

EUDES

„Ta on väga tugev ja armastab kaaslastele vastu nina anda.”

RUFUS

„Tal on äge vile ja ta isa on politseinik.”

MARIE-
EDWIGE

„Marie-Edwige on täitsa äge, ma arvan, et me abiellume kunagi.”

EMA

„Mulle meeldib jääda koju, kui sajab ja meil on külalisi, sest siis küpsetab ema ägedaid asju.”

ISA

„Isa tuleb töölt koju hiljem kui mina koolist, aga tal ei ole koduseid ülesandeid.”

VANAEMA

„Vanaema on väga tore, ta toob mulle igasuguseid asju ja kõik, mis ma ütlen, paneb ta kangesti naerma.”

HÄRRA BLÉDURT

„See on meie naaber, kellele kangesti meeldib isa narrida.”

ÕPETAJA

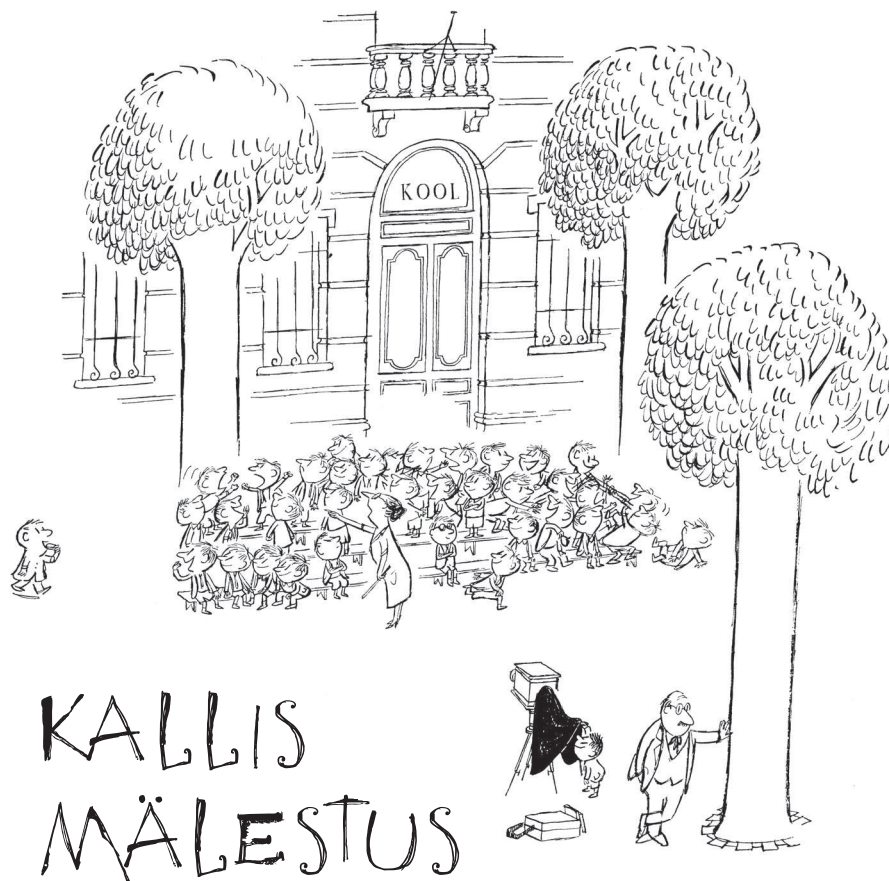
„Õpetaja on nii kena ja armas, kui me just liiga palju pahandust ei tee.”

PULJONG

„See on meie järelevaataja, keda kutsutakse nii sellepärast, et ta ütleb kogu aeg: „Vaadake mulle silma,” ja puljongis on munasilmad. Selle peale tulid suured.”

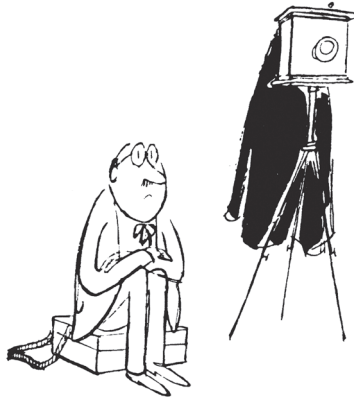

KALLIS MÄLESTUS

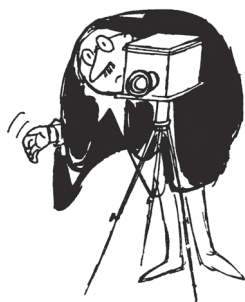
Täna hommikul tulime kooli kõik väga rõõmsalt, sest meist pidi tehtama klassipilt, kallis mälestus terveks eluks, nagu ütles meie õpetaja. Ta ütles veel, et me tuleksime puhtalt ja korralikult kammitult.

Minu juuksed kiiskasid briljantiinist, kui kooliõue astusin. Kõik poisid olid juba kohal ja õpetaja pragas parajasti Geoffroy'ga, kes oli end marslaseks

riietanud. Geoffroy isa on väga rikas ja ostab talle kõik mänguasjad, mida ta vaid ihkab. Geoffroy ütles õpetajale, et tahab pildil olla ilmtingimata just marslase riietuses, ja kui seda ei saa, siis ta läheb ära.

Pildistaja oli ka seal oma aparaadiga ja õpetaja ütles talle, et ta kähku teeks, sest muidu läheb matemaatikatund vett vedama. Agnan, kes on klassi parim ja õpetaja pailaps, ütles, et sellest oleks kangesti kahju, sest tema armastab matemaatikat väga ja tal on kõik ülesanded ilusasti tehtud. Eudes, kes on rammumees, tahtis Agnanile vastu nina virutada, aga Agnan kannab prille ja talle ei saa tuupi teha nii tihti, kui me tahaksime. Õpetaja hakkas kurjustama, et me oleme võimatud lapsed ja kui nii edasi läheb, siis mingit pilti ei tule ja

minnakse klassi. Siis ütles pildistaja: „Hakkame peale, hakkame peale, rahu, rahu. Ma tean, kuidas lastega rääkida. Kõik läheb hästi.”

Pildistaja otsustas, et me peame võtma kolme ritta: esimene istub maha, teine seisab õpetaja kõrval, kes istub toolil, ja kolmas ronib kastide otsa. Sel pildistajal olid tööpoolest head mõtted.

Kaste mindi tooma koolimaja keldrist. Seal sai kõvasti nalja, sest keldris oli valgust napilt ja Rufus tõmbas pähe vana koti ja karjus: „Uhuu, olen fantoom!” Ja siis tuli õpetaja. Ta polnud eriti rahuloleva moega ja me lippasime kastidega välja. Ainuke, kes jäi, oli Rufus. Peadpidi kotis, ei näinud ta, mis toimub, ja karjus aina edasi: „Uhuu, olen fantoom!” Õpetaja tõmbas tal koti peast ja Rufus oli kangesti imestunud.

Õuel tagasi, laskis õpetaja Rufusi kõrva lahti ja lõi käega otsaette. „Aga te olete nüüd ju mustad,” ütles ta.

Tõsi mis tõsi: keldris hullamine polnud meid just puhtamaks teinud. Õpetaja oli ähmis, aga pildistaja ütles, et ega asi nii hull ka pole ja poisid jõuavad end puhtaks pesta, kuni ta kastid ja tooli paika seab. Peale Agnani oli puhta näoga veel ainult Geoffroy, sest temal oli peas klaaskupli taoline marslase kiiver.

„Vaadake,” ütles ta õpetajale, „kui kõik oleksid riietunud niimoodi nagu mina, poleks nendega seda jama.”

Ma nägin, et õpetaja oleks tahtnud Geoffroy'l kõrvad pihku võtta, aga kuplil polnud kõrvu. See marslase kostüüm on ikka kõva värk küll!

Tulime tagasi pestult ja kammitult. Olime veel natuke märjad, aga pildistaja ütles, et sest pole midagi, pildil see paistma ei jää.

„Tubli,” ütles ta meile, „kas tahate oma õpetajale heameelt teha?”

Meie vastasime, et jah, sest me armastame oma õpetajat väga ja ta on meiega jube kena, kui me ei ole teda just vihale ajanud.

„Niisiis,” ütles pildistaja, „võtke nüüd pildi jaoks ilusasti kohad sisse. Kõige pikemad kastide peale, keskmised püsti ja lühemad istuma.”

Me kiirustasime seda tegema ja pildistaja seletas samal ajal õpetajale, et kõik lapsed saab korralikult pildile, kui on vaid kannatust, aga õpetaja ei kuulanud teda lõpuni. Ta pidi meid lahutama tulema, sest me kõik tahtsime kastide peal olla.

„Siin on ainult üks pikk, see olen mina!” hüüdis Eudes ja lükkas maha kõik, kes püüdsid kastidele ronida. Et Geoffroy ikka kindlameelselt edasi üritas, andis Eudes talle rusikaga vastu kuplit ja Geoffroy sai kõvasti haiget. Läks vaja mitut poissi, et kiivrit ta peast kätte saada.

Õpetaja ütles, et teeb viimase hoiatuse ja sellele järgneb kohe matemaatika. Selge, et nüüd tuli rahuneda,

ja me hakkasime ridadesse võtma. Geoffroy astus pildistaja juurde.

„Mis aparaat see teil niisugune on?” küsis ta.

Pildistaja naeratas ja ütles: „See on kast, kust lind välja lendab, väikemees.”

„See teie kast on üks vana värk,” tähendas Geoffroy. „Minu isa andis mulle niisuguse, millel on päikesevarjuk, lühikese fookuskaugusega objektiiv, teleobjektiiv ja muidugi ka filtrid ...”

Pildistajal tuli imelik nägu pähe, ta ei naeratanud enam ja käskis Geoffroy'l oma kohale minna.

„Kas teil on vähemalt fotoelektriline kaamera?” küsis Geoffroy veel.

„Viimast korda ütlen sulle, mine oma kohale!” kamandas pildistaja, kes oli äkitselt närvi läinud.

Oldi paigal. Mina istusin maas Alceste'i kõrval. Alceste on mu klassivend, kes on paks ja sööb kogu aeg. Ta oli parajasti hammustamas tükki moosi-saiast, kui pildistaja käskis tal söömise lõpetada, kuid Alceste vastas, et ta peab ennast hoolega toitma.

„Jäta see võileib rahule!” käratas õpetaja, kes istus täpselt Alceste'i taga. See ehmatas Alceste'i niimoodi, et ta laskis saial kukkuda, ja oma särgi peale.

„Kätte sain!” ütles Alceste, püüdes moosi saia

abil särgilt maha kraapida. Õpetaja arvates sai nüüd teha vaid üht: panna Alceste tagumisse ritta, et plekk välja ei paistaks.

„Eudes,” ütles õpetaja, „andke enda koht oma sõbrale.”

„See pole minu sõber,” vastas Eudes, „ja ta ei saa minu kohta. Ta pööraku selg, siis ei paista välja ei plekk ega tema paks nägu.”

Õpetaja sai vihaseks ja andis Eudes'ile karistuseks pöörata lauset: „Ma ei tohi keelduda andmast oma kohta sõbrale, kes on määrinud moosisaiaga oma särgi.” Eudes ei öelnud midagi, astus kastilt alla ja suundus esimesse ritta, kuna Alceste suundus viimasesse. Sellega tekkis mõningane segadus, eriti kui Eudes Alceste'i kõrvale jõudis ja talle tou vastu nina andis. Alceste tahtis Eudes'ile jalaga virutada, kuid Eudes põikas kõrvale, ta on väga osav, ja löök tabas Agnani, õnneks sinna, kus ei olnud ta prille. See ei takistanud Agnanil nutma hakkamast. Ta kisas, et ei näe enam midagi, et keegi teda ei armasta ja et ta tahab surra. Õpetaja rahustas teda, nuuskas tal nina, kammis juuksed ja andis Alceste'ile karistuseks sada korda kirjutada: „Ma ei tohi lüüa klassikaaslast, kes pole mulle paha teinud ja kannab prille.”

Üleval: Martin (kes liigutab), Poulot, Dubéda, Coussignon, Rufus, Aldebert, Eudes, Champignac, Lefèvre, Toussaint, Charlier, Sarigaut.

Keskel: Paul Bojojof, Jacques Bojojof, Marquou, Lafontan, Lebrun, Dubos, Delmont, de Fontagnés, Martineau, Geoffroy, Mespoulet, Falot, Lafageon.

Istuvad: Rignon, Guyot, Hannibal, Croutsef, Berges, õpetaja, Agnan, Nicolas, Faribol, Grosini, Gonzalès, Pichenet, Alceste, Mouchevin (kes saadeti pildilt minema).

„Paras talle,” ütles Agnan.

Selle peale andis õpetaja ka temale lause ja Agnan oli nii üllatunud, et ei hakanud isegi nutma. Õpetaja asus karistuseks õudsemalt lauseid määrama, nii et neid kogunes igaühele terve hunnik. Ja viimaks ütles õpetaja: „Aga nüüd te võtate kätte ja käitute korralikult. Kui te olete tublid poisid, tühistan kõik karistused. Niiviisi, te seisate kenasti paigal, naerata ja härra teeb meist ilusa pildi!”

Et me ei tahtnud õpetajat pahandada, kuulasime sõna. Naeratasime ja seisime paigal.

Aga kallist mälestusest, mis pidi meid saatma terve elu, jäime me ilma, sest pildistajat enam polnud. Ta oli sõna lausumata ära läinud.